

25-manna – En dag i höstsol

Välfyllda sankmarker, lerstänk, höst och sol. Det var saker vi fick vara med om i årets 25-manna lördagen den 12 oktober. År 2024 är ett jubileumsår för den här stora orienteringsstafetten som vi säkert alla har fina och fula minnen från. Mest fina såklart. Låt mig berätta om årets 25-manna!

Kvällen innan avfärd fick jag veta att jag flyttats från reservlistan och äntligen fått en sträcka, kul! Väskor packades, pastasallad blandades, och klockan ställdes på en tidig morgon. Jag skickade en skärmbild av mitt alarm till vänner och sambo. De svarade *varför??* med gråtande smileys. *För att jag älskar orientering*, var mitt svar.

I den morgontidiga bussen delegerade Magnus Herbertsson närvarolista och stämde av med chaufför Håkan. En jämrande Stellan kom in i mamma Alvas armar, uppdragen från en varm god sömn för att vara med på denna galenskap. Förste lagmakare Christian Enberg hittade också in, berättade att han flyttade runt på en person mellan olika sträckor som visades ha avanmält sig.

Det var många återbud i år, mer än ett helt lag, och flera på grund av sjukdom. Av alla dagar på året, men så kan det ju bli. Ni som fick stanna hemma i år får köra en Askungen: "Vad är väl en dag på 25-manna. Tidigt. Slitigt. Och alldeles underbart".

Bussen rullade, och den rullade av för tidigt genom att ta avfarten mot Ryd. En utdragen svordom som börjar på *f* hördes från chaufförshytten. Bussen stannade, skulle Håkan backa ut? Nedre våningens passagerare stämde in i ett: "Neej, köör". Vi tog vägen genom Ryd, vidare mot Haninge, Stockholm.

Lysande gula björklöv mötte oss vid avsläpp intill tågstationen Handen. Luften bet kallt, jag

borde inte lämnat dunjackan hemma. En kolonn av folk följde snitslarna mot TC, klubb färger och tävlingsdräkter gjorde sig synliga under varmare plagg. En äldre dam kom upp från stationen och gick mot vår orienteringsström. Det här hörde inte till hennes lördagsförmiddag, att bana väg mellan idrottsmäniskor och deras ryggsäckar.

Vid starten kunde man höra ett: "Kom igen Corina!" från Olof Ljunggren som ekade ut i tystnaden innan startskottet. Som speakern mässade gav sig 355 damer ut på första sträckan. Över 8 800 löpare skulle fördela sig på 10 sträckor och hitta jag vet inte hur många kontroller. Vi hade mycket att beta av.

LOK-flaggan på TC i höstskrud.

Täten kom in cirka 5 minuter före beräknad tid, ledd av Stora Tuna OK. Även sträcka två sprangs snabbare än vad man trott, fortfarande ledd av Stora Tuna. Emma Lindell var förstasträckslöpare i LOK:s tredje lag (mitt lag). Hon kom huttrande tillbaka till klubbens

tältplats, hälsade att det var blött och kallt i skogen. Hennes lopp avslutades med ett dåligt tajmat astmaanfall, där ett helt förband av sjukvårdare kom till undsättning. När en person även kom springande med en hjärtstartare blev det lite överdrivet. Emma är alltså okej, hjärtstartaren användes inte.

Hur gick det för förstalaget? Jo, efter en förstasträcka av Corina Hûni och en andrasträcka av Edvin Åtting gick sträcka tre ut bemannad av Mati Tilt, Christian Enberg, Johan Otterström och Åke Ljunggren. De samlade ihop tiden till en 33:e plats och lägre skulle siffran bli.

Julia och Hanna Modig Tjärnström samt Emma Lindell ställde upp på en glad bild i höstsolen.

Dagen ljusnade, molnen lättade. Fler kom tillbaka med rapporter från skogen. Det meddelades om överfyllda bäckar och djupa mossar. Gå runt höjderna skulle man göra, men skid- och löpspår kunde vara lika backiga som omgivningen. Det varnades även om att en bäck i skogen i själva verket kunde vara en vattenfylld stig.

Vi tog ett varv till starten. Bortom tältplatsema öppnade sig ett blött gräsfält, snart att bli till lerplan. Man kunde knappt skymta växlingsfällan som låg i andra änden av TC. För att se näst sista kontrollen var man tvungen att gå upp en bit i skogen. En utställning tog plats i ett stort tält nära upploppet. 25-manna fyllde 50 år och det uppmärksammades med en tillbakablick i tiden. I premiärtävlingen år 1974 startade 52 lag varav 23 fullföljde - i mörker. Tävlingen gick då som rak kavle. Med på utställningen fanns bilder på vinnare och gamla kartor, de äldre med plats för manuella stämplingar.

Lotta Borg och Frida Karlsson kollar in 25-mannas jubileumsutställning.

Innan klockan 11 skickade täten ut sträcka 5. Vi som skulle springa sträcka 6 och 7 började fundera på logistiken, det enda men också det svåraste att fundera på under dagen. När skulle man äta, hur tidigt ville man vara i fällan, hur snabbt gick egentligen toaköerna? Nervositeten slog till vid det laget för många, om den inte redan kändes.

LOK:s förstalag började växla ut sträcka fem strax efter klockan 11. Josefine Cederholm sprang fjärdesträckan hur snabbt som helst. Tillbaka vid tältplatsen sa hon att hon var nöjd med sin insats. Hon och Edvin Åtting sprang snabbast av alla LOK:are på 5:49 och 5:48 i kilometertid. Jösses. Andralaget hade strax innan 11 stuckit ut på sträcka fyra. Mitt fina tredjelag var ute på sträcka tre och skulle plocka hela 65 placeringar på denna, härligt!

En risk för överväxling i tredjelaget kommunicerades mellan Magnus, som kåkade lunch vid tältplatsen, och min pappa Rikard borta i växlingsfällan. Malin Nilsson, första löpare på sträcka 4 var dock noggrann och tog rätt karta till Johan Jylltorp på sträcka 5. Hon tyckte det kändes som att försöka sig på "två & halvan" på tid. Ett utmärkt träningspass men kanske inte jättekul. Men hon verkade nöjd. Även Felicia Otterborg såg till att lyfta fram rätt karta. Snyggt hanterat lag 3!

Vid kvart i tolv fick vi förvarning om Emanuel i förstalaget som skulle växla ut till Anna Wehlin på sträcka 6. Vid det laget låg vi på placering 31. Jag passade på att fråga Christian om årets laguppställning. Han höll med om att det var ovanligt många återbud i år. De ruskiga regnen som varit i veckan kunde ha med saken att göra, menade han. Det kunde nämligen ses

ett samband tidigare år, att lagom till att väderprognosen ställts inför helgen, då dök det upp ett gäng återbud.

Anna Wehlin kom i mål och med det tog sjättesträckan in två placeringar. Hon sprang min sträcka på 27 minuter. Hej och hå, det var oslagbart för min del. Med Anna i mål var hela kvartetten på sträcka sju ute, ni ser dem i bild. Mycket fint sprunget och ytterligare fyra placeringar inknappade.

Löpare av sträcka sju i förstalaget, från vänster: Anton Sundin, Olof Ljunggren, Alexander Häggstrand Hansen, Erik Martinsson.

Dags att göra mig i ordning. Mina medsträckslöpare Julia och Hanna Modig Tjärnström hade gått i förväg. På med skoskavsplåster, av med överdrag, snöra och tejpa skorna. Tagga. Fokus. Toabesök. Och ett till. Skosnörena drog jag åt för hårt. Fötterna var avdomnade när jag joggade till incheckning.

Mamma Lotta kom också till växlingsfållan. Hon skulle få vänta ett tag, sist ut som hon var på vår sträcka och med ett tidsglapp hos tidigare sträckor. Alva Olsson och Anna Otterberg coachade oss som skulle iväg. Vi stod i solen på andra sidan om ett vattenfyllt dike, som gick genom växlingsområdet i riktning mot startpunkten. Värmen gjorde det inte alltför svårt att ta av sig LOK-jackan. Jag berättade för Alva att när jag coachade förra året, då slutade liveresultaten fungera vid typ den här tiden. Då

fick vi skriva på papper, räkna tid och hålla hökögon på näst sista kontrollen.

En Järila-löpare bland topplagen (placering 18 just vid tillfället) ropade sig hes från andra sidan staketet. Vi kunde bara spana efter hans lagkamrat som inte gjorde sig synlig. Till sist dök hon upp, minst en, kanske två minuter senare.

Jag skulle inte sagt något om det där med teknikstrulet. Plötsligt dök Edwin Otterborg upp vid staketet och Emma Beskow kastade sig över det vattenfyllda diket för att ta kartan. Förvarningen hade slutat funka. Jag gav mig in i folkmassan och såg en sökande Martin Strömberg på andra sidan. Tog kartan och gav mig iväg. Hoppades verkligen inte han behövde vänta länge, vill inte ha "gjort en Järila".

Att det var blött var ingen överdrift, men jag klarade mig från höftdjupa vattenhål. Gick ner till knäna som mest. Springande i skogen brukar jag få en låt på hjärnan som sätts på play automatiskt, men jag väljer inte vilken. Denna gång var det *Pedro Pedro Pedro Pe*, (känd från klipp med dansande tvättbjörn). Jag förstod först efteråt varför det blev just den låten, Pedro Lundquist hade suttit bakom mig på bussen.

Min taktik var att hålla fokus, inte slarva och orka trycka på när vägen var säker. I ryggen hade jag tre träningstillfällen med motionsgruppen och ett fåtal orienteringstävlingar från vår och höst. Orienteringen hade fått lida innan dess när jag istället matade skidmil inför Vasaloppet. Jag kom i mål efter 43 minuter, alldeles slut. Efter tidigare motgångar i orienteringsväg är jag lättad och svinnöjd över mitt lopp.

Vinnaren var redan utsedd när jag tog mig till tältplatsen igen. OK Linné gick i mål först, med marginal. Mer spännande var uppgörelsen om silver och brons. Speakerns snabba ord studsade över fältet. Tre ynka sekunder skiljde finska Kalevan Rasti (tvåa) från OK Kåre (trea).

Rikard, Linnéa (jag) och Lotta Borg i stafettens slutskede.

Fredrik Johansson tog in LOK:s förstalag på en 26:e plats. Han spurtade in, två sekunder före OK Linnés andralag. Pappa räknade senare ut att vi blev 12:e bästa svenska lag. Det ni! Jag var i duschen vid denna tid och försökte vara snabb tillbaka, det fanns en chans att jag skulle hinna se lillasyster Sofia gå i mål. Mitt försök var dömt att misslyckas, hon sprang för snabbt. Vi konstaterade senare att duschen fick underkänt. Vattnet var bara snäppet varmare än höstluften.

Ett lugn la sig i kroppen efteråt, när man kunde sjunka ner i en fältstol, inbakad i mjuka underställ, halsduk och mössa. För de som inte var nöjda med sina lopp hade Martin Strömberg några kloka ord: "Det är 25-manna, det är alltid trevligt. Ens eget lopp är en så liten del av allt." Det som går skit släpper han vid målgången och sen går han tillbaka till det som betyder något. Umgänget, resan, klubbkamraterna.

Någon nickade till i en stol. Andra smuttade på varm dryck, småpratade. Pastasallader åts upp och tider fylldes i på de snart fulla plakaten. Vid halv fyra tiden tog Oskar Svahn in LOK:s andralag på plats 66. Strax därefter hejade vi in pappa i mål på sträcka 23 i tredjelaget. Joline Ingelsson fick därmed komma ut innan omstarten. Fler placeringar plockades och vi

landade på en 191 plats när Alexandr Kotochigov kom i mål i en klunga omstartsfolk.

Nära 80 lag diskvalificerades totalt, bland annat förhandsfavoriterna Stora Tuna OK som felstämplade. Vårt LOK fick in tre godkända lag i mål, med en riktigt fin 26:e placering för förstalaget och en härlig dag i höstsolen för alla som deltog. Underbart!

"Kartorna har kommit!" Och orienterarna flockades.

På trötta ben vankade vi mot bussen och jag passade på att fråga Magnus Herbertsson om dagen. Han var tacksam för de coacher som anmält sig tidigt, och för de som styrt upp saker och ting under dagen. Ansvaret för hans del hade legat på logistik, coachning, tältplatser, restider och annat runt omkring resan. Det gjorde du bra Magnus. Årets 25-manna gick som en dans.

De brandgula björklöven lyste inte upp på samma sätt på vägen hem. Tråkigt att det var slut, sa mamma, en helg man sett fram emot så länge. Det tog dock inte lång tid in på hemfärden innan samtalen började handla om vad som väntar härnäst.

Linnéa Borg